

Versek

Az irodalomban szinte a kezdetektől fogva megihlette az írókat és költőket az elmúlás gondolata. Szebbnél szebb művek születtek, és adtak kapaszkodót, megnyugvást az itt maradottaknak.

Az itt található alkotások csak egészen kis szelete mindannak, amiből választhatunk. Így az összeállítás nem teljes, (nem is lehet az, hiszen újabb és újabb versek kerülnek bele) de talán segítséget ad abban, hogy választani tudjanak.

Reményik Sándor

Mondom néktek

Mondom néktek: mi mindig búcsuzunk.
Az éjtől reggel, a nappaltól este,
A színektől, ha szürke por belepte,
A csöndtől, mikor hang zavarta fel,
A hangtól, mikor csöndbe halkul el,
Minden szótól, amit kimond a szánk,
Minden mosolytól, amely sugárzott ránk,
Minden sebtől, mely fájt és égetett,
Minden képtől, mely belénk mélyedett,
Az álmainktól, mik nem teljesültek,
A lángjaninktól, mik lassan kihűltek,
A tűnő tájtól, mit vonatról láttunk,
A kemény rögtől, min megállt a lábunk.

Mert nincs napkelte kettő, ugyanaz,
Mert minden csönd más,- minden könny,- vigasz,
Elfut a perc, az örök idő várja,
Lelkünk, mint fehér kendő leng utána,
Sokszor könnyünk se hull, szívünk se fáj.
Hidegen hagy az elhagyott táj,-
Hogy eltemettük: róla nem tudunk.
És mégis mondom néktek:
Valamitől mi mindig búcsuzunk.

JUHÁSZ GyULA

Consolatio

Nem múlnak ők el, kik szívünkben élnek,
Hiába szállnak árnyak, álmok, évek.
Ők itt maradnak bennünk csendesen még,
Hiszen hazánk nekünk a végtelenség.
Emlékük, mint a lámpafény az estben,
Kitündököl és ragyog egyre szebben
És melegít, mint kandalló a télben,
Derűs szelíden és örök fehéren.
Szemünkben tükrözik tekintetük még
S a boldog órák drága, tiszta üdvét
Fölissza lelkünk, mint virág a napfényt
És élnek ők tovább, szűz gondolatként.

Reményik Sándor

Viszontlátásra

Viszontlátásra, - mondom és megyek.
Robognak vonatok és életek –
Bennem legbelül valami remeg.
Mert nem tudom,
Sohasem tudhatom:
Szoríthatom-e még
Azt a kezet, amit elengedek.

Viszontlátásra: mondom mégis, mégis,
Viszontlátásra – holnap.
Vagy ha nem holnap, - hát holnapután.
Vagy ha nem akkor – hát majd azután.
És ha aztán sem – talán egy év múlva
S ha még akkor sem – hát ezer év múlva.
Viszontlátásra a földnek porában,
Viszontlátásra az égi sugárban.
Viszontlátásra a hold udvarán,
Vagy a Tejút valamely csillagán –
„Vidám viszontlátásra” mégis, mégis!

Ismeretlen

Nem vagy itt

Nem vagy itt, tudjuk jól
Mégis érezzük karod ölelését.
Nem vagy itt tudjuk jól
Mégis látjuk szemed tiszta fényét.
Vihar tépi kint a fákat
Eső mossa arcunkat
Mit számít?
Jobban fáj az
Hogy nem halljuk hangodat
Szemünkkel téged keresünk
Fülünk csak hangodra vár
Szívből jövő dallam most a
Szelek szárnyán Hozzád száll
Olyan egyedül vagyunk mi most
Nincs ki vigyázzon reánk
Azért hogy most itt légy velünk
Az életünket adnánk.

Kosztolányi Dezső

Halotti beszéd

Látjátok feleim, egyszerre meghalt
és itt hagyott minket magunkra. Megcsalt.
Ismertük őt. Nem volt nagy és kiváló,
csak szív, a mi szivünkhöz közel álló.
De nincs már.
Akár a föld.
Jaj, összedőlt
a kincstár.

Okuljatok mindannyian e példán.
Ilyen az ember. Egyedüli példány.
Nem élt belőle több és most sem él,
s mint fán se nő egyforma két levél,
a nagy időn se lesz hozzá hasonló.

Nézzétek e főt, ez összeomló,
kedves szemet. Nézzétek, itt e kéz,
mely a kimondhatatlan ködbe vész
kővé meredve,
mint egy ereklye,
s rá ékírással van karcolva ritka,
egyetlen életének ősi titka.

Akárki is volt ő, de fény, de hő volt.
Mindenki tudta és hirdette: ő volt.
Ahogy szerette ezt vagy azt az ételt,
s szólt, ajka melyet mostan lepecsételt
a csönd, s ahogy zengett fülünkbe hangja,
mint vízbe süllyedt templomok harangja
a mélybe lenn, s ahogy azt mondta nemrég:

„Édes fiacskám, egy kis sajtot ennék”,
vagy bort ivott és boldogan meredt a
kezében égő, olcsó cigaretta
füstjére, és futott, telefonált,
és szőtte álmát, mint színes fonált:
a homlokán feltündökölt a jegy,
hogy milliók közt az egyetlenegy.

Keresheted őt, nem leled, hiába,
se itt, se Fokföldön, se Ázsiába,
a múltba sem és a gazdag jövőben
akárki megszülethet már, csak ő nem.
Többé soha
nem gyúl ki halvány-furcsa mosolya.
Szegény a forgandó tündér szerencse,
hogy e csodát újólág megteremtse.

Édes barátaim, olyan ez éppen,
mint az az ember ottan a mesében.
Az élet egyszer csak őrája gondolt,
mi meg mesélni kezdtünk róla: „Hol volt...”,
majd rázuhant a mázsás, szörnyű mennybolt,
s mi ezt meséljük róla sírva: „Nem volt...”
Úgy fekszik ő, ki küzdve tört a jobbra,
mint önmagának dermedt-néma szobra.
Nem kelti föl se könny, se szó, se vegyszer.
Hol volt, hol nem volt a világon egyszer.

Nazim Hikmet

Vágyakozás

Hazamenni hív a tenger!
Dagadó kék tükreivel,
mélyét mérni hív a tenger!
Hazamenni hív a tenger!
Hajók futnak, hajók, a ragyogó láthatárig!
Nem bánattól repesnek a vitorláik.
Amíg élek, suhogásuk egyre csábít,
és mert a vég egy nap úgyis csak beállít,
vízbefúló napsugárként tükreibe
temetkezni hív a tenger!
Hazamenni hív a tenger!
Hazamenni hív a tenger!

SZABÓ LŐRINC FORDÍTÁSA

Kosztolányi Dezső

Akarsz-e játszani

A játszótársam, mondd, akarsz-e lenni,
akarsz-e mindig, mindig játszani,
akarsz-e együtt a sötétbe menni,
gyerekszívvél fontosnak látszani,
nagykomolyan az asztalfőre ülni,
borból-vízből mértékkel tölteni,
gyöngyöt dobálni, semminek örülni,
sóhajtvá rossz ruhákat öltetni?

Akarsz-e játszani, mindent, mi élet,
havas telet és hosszú-hosszú őszt,
lehet-e némán teát inni véled,
rubinteát és sárga páragőzt?

Akarsz-e teljes, tiszta szívvel élni,
hallgatni hosszan, néha-néha félni,
hogy a körúton járkál a november,
ez az utcaseprő, szegény, beteg ember,
ki fütyörész az ablakunk alatt?

Akarsz-e játszani kígyót, madarat,
hosszú utazást, vonatot, hajót,
karácsonyt, álmot, mindenféle jót?

Akarsz-e játszani boldog szeretőt,
színlelni sírást, cifra temetőt?

Akarsz-e élni, élni mindörökkön,
játékban élni, mely valóra vált?

Virágok közt feküdni lenn a földön,
s akarsz, akarsz-e játszani halált?

JÓZSEF ATTILA

Naphimnusz

Szeress úgy, mint a Nap !
“A Napsugár nem kérdezi,
Hogy mennyit ér a fénye
A Napsugár nem kérdezi,
Hogy mit kap majd cserébe
A Napsugár nem mérlegel,
Csak tündökölve árad.
Simogat és átölel,
de nem kér érte árat.

Szeress úgy mint a Nap, feltétel nélkül
Úgy, mint a Nap, ami szívedből épül.
Úgy mint a nap, fényből születve
Úgy, mint a Nap, áldást teremtve.

Minden ember fénysugár,
a mindenségnek része
Azt hiszi, hogy porszem,
pedig a mindennek egésze.
Minden ember fénysugár,
egy a végtelennel.
Minden ember fénysugár,
de ebben hinni nem mer.

Szeress úgy mint a Nap, feltétel nélkül
Úgy, mint a Nap, ami szívedből épül.
Úgy mint a nap, fényből születve
Úgy, mint a Nap, áldást teremtve.
Szeress áldást teremtve!”

Ismeretlen

A halottak

Azok, akik meghaltak, soha nem távoztak.
Ott vannak az alkonyat árnyékaiban.

A halottak nem a föld alatt vannak.
Azokban a fáknak vannak, amelyek remegnek,
Azokban az erdőkben, amelyek sírnak,
Ott vannak a folyók vizében,
Ott vannak a tömegekben.
Otthon vannak.

A halottak sohasem halottak.

Nagy László

A völgyet nézni...

A völgyet nézni állj meg a hegytetőn
Az életet tanuld a temetőn
Figyelj rám, ki nem mozdítok ajkat
Már jól beszél, ki mindörökre hallgat
Most hallgatok, de egykor zengve zengtem
A föld, a víz, a lég-hallottak engem
Nem néma-már ha nem szól-a harang
S nem törli el a csend, hogy volt a hang.
Ha van füled, halld hangtalan beszédem
Mindegy mi voltam, voltam az, ami.
Egy hang voltam a világ énekében
És kár lett volna el nem hangzani.

JUHÁSZ Gyula

Emlék

Egy arc fölbukkan néha a homályból,
Hová eldugta őt a feledés,
Egy régi társnak arca, aki bátor
Tekintetével a lelkedbe néz.

Elhunyt napok és elfakult vidékek
Feléd ragyognak ismét hirtelen,
Fölzendül elnémult szavak zenéje
És lelcheden, lehangolt hangszeren

Ábrándjaid eljátssza újra múltad,
Csak bánatod tesz rájuk hangfogót...
A feledés homályából kibukkan
Egy régi arc és feléd mosolyog.

PAUDITS ZOLTÁN

Jöttél valaha

Hát ennyi volt a földi lét,
Vége és nincs tovább.

Már nem várnak bontatlan álmok,
Színes, szép csodák.

A hajnalok sem köszönnek,
Melegét nem hinti rád a nap,
S nekünk, kik itt vagyunk még,
Csak emléked, mi megmarad.

Hangod, mosolyod és minden
Apró kis mozdulat
Bennünk él, s mi féltve
Őrizzük arcodat.

S, ha voltak vágyaid, titkok,
Mikről soha nem beszéltél,
Talán, mert szégyellted,
Vagy talán, mert féltél,
Most kiáltsd ki bátran,
Hadd hallják a csillagok.
Ők majd megértik azt is,
Mit földi halandó soha nem tudott.

Most lehunyt szemmel fekszel,
Felhők távolából nézel a földre,

Jöttél valaha sírva egyszer,
S szótlán csendben mentél el örökre.

VÁCI MIHÁLY

Nélküled

Elmúlnak így az estjeim,
nélküled, csillagom.
Olyan sötét van nélküled
szemem ki sem nyitom.

Olyan nehéz így a szíverem,
hogy szinte földre ver,
le-le hullom, de sóhajom
utánad felemel.

Olyan csönd van így nélküled,
hogy szinte hallani,
amit még utoljára
akartál mondani.



JUHÁSZ Istvánné

Búcsúzóom kedvesem

A szemedbe néztem és megállt a pillanat,
csendesen mellettünk, oly sok év elhaladt.
A napok, az órák, évekké váltak,
azt hittem soha, soha meg nem állnak.

Te úgy intézted e világot,
csak nekem nyíltak a virágok.
Nekem dalolt a madár a fán,
a nap is boldogan sütött le rám.

Utolsó napunkon, szép szemedben,
még ott volt az a huncut szikra,
Tíz körömmel húzott volna
az élők sorába vissza.

De elfáradt tested, a betegség
már nem engedte szabadon.
Azt ígérted velem maradsz.
S már nem foghatlak szavadon.

A fájdalom egyre nőtt,
mikor a szívem megszakadt,
abban a percben ott legbelül
én megtaláltalak.

Az a huncut szikra a szemedből, a
a szívembe költözött.
S gyász helyett a szívem
díszbe öltözött.

Hisz itt van bent a szívemben
minden boldogságunk titka.
S őrzöm ezt a kincset,
mert nagyon, nagyon ritka.

Hát elengedlek téged,
én szép kedvesem.
Ha könny folyik is az arcomon,
én mosolyogva könnyezem.



Ismeretlen szerző

Könnyeket hullathatsz

Könnyeket hullathatsz, mert elment,
Vagy mosolyoghatsz,
Mert élt.
Becsukhatod szemed,
S kívánhatod, hogy visszajöjjön,
Vagy kinyithatod szemed,
S láthatod, mi mindent hagyott hátra.
Emlékezhetsz rá,
S csak arra, hogy elment,
Vagy ápolhatod emlékét,
Hogy tovább élhessen.

EMIL ISAC

Ha meghalok

Ne bánd fiam, ha meghalok,
Érted sírnod sem kell
Hisz én vagyok te, s te vagy én
Nem hagylak soha el.

Világra hangom szólított,
Léted, létembe fog.
Könnyem keresztelt, s búm nyomát
Hordozza homlokod.

Ne emlékezz rám búsan
Hű társam, hitvesem
Már megadatott nékem
Emlékben fénylenem,

Ne emlékezz rám búsan
Testvér, rokon, barát...
Add meg a könnyet,
Élj és szeress tovább.

Addig vagyok, míg élek
Szívetekben, bennetek.
Ember voltam mindig:
Ezért szeressetek!

James CRYNGman

Egy angyalt kaptunk kölcsön

Egy angyalt kaptunk kölcsön,
nem örökbe,
hogy segítsen a Földön,
a nehéz időkben.

Istentől e munkát,
jutalmul kapta,
így lett ő sokunknak,
szerető Anyja.

Kelt korán, ha kellett,
ha a dolog várta,
hogy gyermekinek soha
ne legyen hiánya.

Egy angyalt kaptunk kölcsön,
nem örökbe.
de nyomot hagyott bennünk,
mi megmarad ÖRÖKRE.

RABINDRANATH TAGORE

Ég áldjon titeket barátaim

Ég áldjon titeket barátaim, ég áldjon
Mosolyogva köszönök el tőletek.
Nem, ne hullajtsatok könnyeket,
Mert nincs rájuk szükségem
Nekem csupán a mosolyotok kell.

Ha szomorúnak érzitek magatokat,
Akkor gondolatok rám.
Mert ez az, amit én kedvelek.
Mikor azoknak a szívében élsz, akik szeretnek,
Emlékezz arra,
Hogy sohasem halhatsz meg.

ARANYOSI ERVIN

Odafentről vigyáz

Habos felhők mögül vigyáz rám egy angyal,
ha szomorú vagyok, gyakran megvigasztal.
Éppen úgy, mint egykor, mikor gyermek voltam,
mikor látta fiát bánatosan, szótlan.

Ő már felköltözött távoli mennyekbe,
én meg azért mászom, dombokra, hegyekbe,
hogy közelebb legyek gyönyörű szívéhez,
s elmondjam az enyém, nélküle mit érez.

Elmondhassam neki, mennyire hiányzik,
mikor rágondolok, szemem könnyben ázik.
Bárcsak itt lehetne, örömmel ölelném,
elszállt gyermekkorom mellette meglelném.

Hiányzik jó lelke, melyből öröm áradt,
a két szorgos keze, mely el sose fáradt.
Barna, meleg szeme, mely óhajom leste,
mesemondó hangja, ha eljött az este.

Ha eljön az este, csillagokra nézek,
sok régi emléket sorra felidézek,
és amikor végre rám talál az álom,
az édesanyámat benne megtalálom.

ERDÉLYI JÓZSEF

Egy szép reggelre gondolok

Egy szép reggelre gondolok,
és mosolygok és meghalok.
Kéklett az ég, sütött a nap;
mentem sötét fenyők alatt.
Kezemet fogta jó apám;
sárgarigó fütyölt a fán.
Sárga rigó, huncut rigó,
azt fütyölte, hogy élni jó;
hogy élni jó, hogy élni szép,
ha fogják az ember kezét.

Jó lenni nagynak, kicsinek,
mindennek és mindenkinek,
sárgarigónak legkivált,
nagy kertben élni nyáron át,
fenyőre szállni rangosan,
fütyölni szépen, hangosan,
hirdetni vígan szerteszét,
hogy élni jó, hogy élni szép,
ha fogják az ember kezét.

Egy szép reggelre gondolok,
és mosolygok és meghalok.
Kék lesz az ég, ragyog a nap;
megyek magas fenyők alatt
kezemet fogja holt apám,
s megszólal egy rigó a fán.
Azt mondja majd az a rigó,
hogy élni szép, hogy élni jó,
de halni szebb, de halni jobb,
s én mosolygok és meghalok.

JUHÁSZ Gyula

Búcsú

Mielőtt innen végkép elmegyek,
Szeretnék elköszönni, emberek.
Mint rab, akinek int a szabad út,
Búcsút rebeg, mielőtt szabadult.
Mint a madár, kit Dél vár arra túl,
Az eresz alján még egy dalt tanul.
Mit is daloljak, én szegény beteg,
Mit is dadogjak nektek, emberek?
Talán nem is kell még búcsúzni se?
Hisz észre sem vett engem senkise.
Csak egy könny voltam, aki porba hull,
Csak egy sóhaj, ki égbe szabadul.
Csak egy csók, aki hideg kőre lel,
Csak egy szó, kire visszhang nem felel.
Egy pillangó, ki csillagot keres
S elgázolja egy durva szekeres.

HENRY SCOTT

A szomszéd szoba

A halál tulajdonképpen jelentéktelen dolog...
valójában csak átmentem ide a szomszéd szobába.
Én én vagyok, te pedig te. Akármit is jelentettünk
egymásnak egymás életében, ez mit sem változott.
Nevezd csak nyugodtan a megszokott nevemen, beszélj
velem ugyanazon a könnyed hangon, melyen mindig is
beszéltél. Ne változtass a hangszíneden. Neved
ugyanúgy, ahogy valaha együtt nevettünk a vicceken.
Imádkozz, mosolyogj, gondolj rám – emlegeds fel
a nevem nap, mint nap, ahogyan annak előtte is, de ne
árnyékolja be semmi a hangulatot, amikor szóba
kerülök. Az élet nem kapott semmiféle új jelentést.
Minden olyan, mint amilyen volt, nem szakadt meg a
folytonosság. Az, hogy nem látnak, még nem jelenti azt,
hogy nem kell rám gondolni. Várok rád, itt vagyok
a közeledben – egészen közel. Nincs semmi baj.

Szent Ágoston

A halál nem jelent semmit

Ne sírj, mert szeretsz engem
A halál nem jelent semmit.
Csupán átmentem a másik oldalra.
Az maradtam, aki vagyok
És te is önmagad vagy.
Akik egymásnak voltunk,
Azok vagyunk mindörökre.
Úgy szólíts, azon a néven,
Ahogy mindig hívtál.
Beszélj velem, ahogy mindig szoktál,
Ne keress új szavakat.
Ne fordulj felém ünnepélyes, szomorú arccal,
Folytasd kacagásod, ne vessünk együtt
Mint mindig tettük.
Gondolj rám, kérj, mosolyogj rám, szólíts.
Hangozzék a nevem házukban, ahogy mindig is
Hallható volt, ne árnyékolja be távolságtartó pátosz.
Az élet ma is olyan, mint volt, ma sem más.
A fonalat nem vágta el semmi,
Miért lennék a gondolataidon kívül...
Csak mert a szemed nem lát...
Nem vagyok messze, ne gondold.
Az út másik oldalán vagyok, lásd, jól van minden.
Meg fogod találni a lelkemet és benne
Egész letisztult szép gyöngéd szeretetemet.
Kérlek, légy szíves... ha lehet, töröld le könnyeidet,
És ne sírj azért, mert annyira szeretsz engem.

KIBÉDY ERVIN

Ahogy a napok rövidülnek

Ahogy a napok rövidülnek
Úgy érzem mintha köd borulna rám,
Ahogy az éjjelek lehűlnek
Mind gyakrabban jut eszembe anyám.
Mit oly sokszor elhalasztottam
Elmondanám, mert úgy érzem, hogy vár
Jóvá tenném mit mulasztottam,
De nem lehet, mert Ő már messze jár.
Ó mennyi mindent nem tettem meg!
Még nem késő, te még megteheted
Megőszülve is maradj gyermek
Mondd meg neki mennyire szereted.

Két keze érted dolgozott csak
Mindennél jobban szeretett
Az éjet is nappallá téve
Óvott téged és vezetett
Míg lehetett, míg lehetett.
Amit akkor elfelejtettél
Talán még jóvá teheted
Hát menj, rohanj és simogasd meg
A téged védő két kezet
Amíg lehet, amíg lehet.
Most vár valahol megfáradtan
Nem kér sokat csak keveset
Hát szaladj hozzá, mondj egy jó szót
Egy vigasztaló kedveset
Tán még lehet, tán még lehet.
A szíve érted dobogott csak
Amíg belebetegedett

De Ő titkolta nem mutatta
Nem mondta el; hogy szenvedett
Csak mosolygott és nevetett.
Bárhol is vagy, hát fordulj vissza
Az ember másként nem tehet
És csókold meg amíg nem késő
Azt az áldott édes szívet
Ha még lehet, ha még lehet.

SZABÓ LŐRINC

Ima a gyermekekért

Fák, csillagok, állatok és kövek
szeressétek a gyermekeimet.
Ha messze voltak tőlem, azalatt
eddig is rátok bíztam sorsukat.
Énhozzám mindig csak jók voltatok,
szeressétek őket, ha meghalok.
Tél, tavasz, nyár, ősz, folyók, ligetek,
szeressétek a gyermekeimet.
Te, homokos, köves, aszfaltos út,
vezesd okosan a lányt, a fiút.
Csókold helyettem, szél, az arcukat,
fű, kő, légy párna a fejük alatt.
Kínáld őket gyümölcseiddel, almafa,
tanítsd őket csillagos éjszaka.
Tanítsd, melegesd te is, drága nap,
csempészd zsebükbe titkos aranyad.
S ti mind, élő és holt anyagok,
tanítsátok őket, felhők, sasok,
Vad villámok, jó hangyák, kis csigák,
vigyázz reájuk, hatalmas világ.
Az ember gonosz, benne nem bízom,
De tűz, víz, ég, s föld igaz rokonom.
Igaz rokon, hozzátok fordulok,
tűz, víz, ég s föld leszek, ha meghalok;
Tűz, víz, ég és föld s minden istenek:
szeressétek, akiket szeretek.

Idézetek

„Nem váratlanul hullunk a halálba, hanem percenként haladunk feléje s naponta meghalunk. Hiszen minden nap elvesz egy részt az életből, s még akkor is, mikor mi gyarapodunk, az élet fogy. (...) Egészen tegnapig minden elmúlt idő megsemmisült; s azt a napot is, amelyet most élünk, megosztjuk a halállal.”

Seneca: ERKÖLCSI LEVELEK, 24.LEVÉL

„Aki a haláltól fél, az vagy az érzékelés megszűnésétől, vagy az érzéki benyomások változásától fél. De ha az érzékelés megszűnik, akkor rosszat sem érzel; ha pedig érzéki benyomásaid változnak, akkor más lény leszel ugyan, élni azonban tovább élsz.”

MARCUS AURELIUS ELMÉLKEDÉSEI 8/58

“Elengedni valakit nem azt jelenti, hogy megszűnik a fájdalmad.

Amíg szereted, fájni is fog a hiánya.

Ez nem baj.

Attól még elengedheted.

Sírva búcsúzunk egymástól,

s ha igazi a szereteted, ez egy jó sírás.

Elválasztva lenni bárkitől is, akit szeretünk: fáj.

Ha már nem fáj: nem is szeretjük. (...)

Az elengedés nem azt jelenti, hogy az ember szíve kihűl.

Nem azt jelenti, hogy elfelejtem örökre.

Nem közönyt jelent.

Az elengedés azt jelenti, hogy hagyom őt szabadon repülni

szállni, a maga útján - abban a biztos reményben,

hogy visszatalál majd hozzám.

De amíg nincs itt, mindig hiányzik. És fáj.”

MÜLLER PÉTER

“Az a valami, amit halálnak nevezünk, átlépés egy másik minőségű és formájú életbe, egy materiális. fizikai létből egy szellemibe. Csakhogy az utolsó órák és percek nagyon fontosak. Eldönthetik, meghatározhatják az örök élet helyét és minőségét.”

POLCZ ALAINE

“Mindegyikünknek meg kell barátkoznia a halál gondolatával, ha valóban jóvá akar válni. Nem szükséges naponta vagy óránként rágondolnunk. De valahányszor az élet útján olyan pontra jutunk, ahol a körülöttünk levő világ elhomályosul, és előttünk a távolban világosan feltárul az út vége, ne hunyjuk be a szemünket. Álljunk meg egy pillanatra, nézzünk a távolba, aztán menjünk tovább. Ha ily módon gondolkodunk a halálról, megtanuljuk szeretni az életet. Ha megbarátkoztunk a halállal, minden hetet, minden napot ajándéknak tekintünk majd. Csak ha képesek vagyunk - lépésről lépésre - ilyennek elfogadni az életet, akkor válik számunkra igazán értékessé.”

ALBERT SCHWEITZER

A halál pillanata az, amikor a lélek elhagyja az irányító központi erőt, de csak azért, hogy újabb kapcsolatokat létesítsen, hiszen természeténél fogva halhatatlan.”

GOETHE

“Utolsó leheletemmel is köszönöm a sorsnak, hogy ember voltam, és az értelem szikrája világított az én homályos lelkemben is. Láttam a földet, az eget, az évszakokat. Megismertem a szerelmet, a valóság töredékeit, a vágyakat és a csalódásokat. A földön éltem és lassan felderültem. Egy napon meghalok: s ez is milyen csodálatosan rendjén való és egyszerű! Történhetett velem más, jobb, nagyszerűbb? Nem történhetett. Megéltem a legtöbbet és a legnagyobbat, az emberi sorsot. Más és jobb, nem is történhetett velem..”

MÁRAI SÁNDOR: FÜVES KÖNYV – ÖNMAGAMRÓL

“Ha valakit elveszítettünk, akit szerettünk, a lélek azonosulással gyógyul. Egyszer csak észrevesszük, hogy bizonyos tulajdonságait, mozdulatait, öntudatlanul is átvettük annak, akit nehéz elengedni. Valami apró gesztust, hangsúlyt, vagy mindennapi szokást. Például úgy terítünk, úgy hajtjuk össze a szalvétát, ahogy az elhunyt édesanyánk tette. Valamit föltámasztunk abból, aki elment. A pszichológia ma már tudja: akkor ér véget az elengedés folyamata, amikor az ember azt veszi észre magán, hogy valamit pontosan úgy csinál, ahogy a számára fontos, elveszített személy tette, és ráeszmél arra, hogy egy darabkát belőle beépített az énjébe. Őt már nem kaphatja vissza, de valamit mégis megőrizhet belőle haláláig. Így folyamatosan össze vagyunk kötve mindazokkal, akiket valaha szerettünk, mert a lelkünkben ott van az emléküik, és a viselkedésünkben néhány motívum.”

BAGDY EMŐKE

“Amikor meghalnak az anyák, nem mennek azonnal a mennyországba. Külön engedélyt kérnek Istentől, hogy a Földön maradhassanak még egy kis ideig, és felügyelhessék a gyermekeiket. Függetlenül attól, hogy mi történt köztük és gyermekeik között földi életük során.”

ELIF SAFAK

“Az élők lecsukják a holtak szemeit, a holtak felnyitják az élőkét.”

KÖZMONDÁS